

hvad man kunde tro var Grunden efter deres Udtalelser i Fjor. Man maa huske paa, at der her kun er Tale om en Nedskæring paa 170 000 Kr., men ser vi paa Statsskatterne, og hvem der betaler de direkte Skatter til Staten, viser det sig, at Landbrugerne ikke en Gang betaler en Trediedel af det, der indkommer gennem direkte Skatter. Det vil sige, at der af det Beløb, der svares af Landbrugerne, i dette Tilfælde kun bliver ca. 50 000 Kr. tilbage til Skattelettelse til Landboerne. Jeg kan heller ikke tænke mig, at nogen vil hævde, at det er Aarsagen, og at det er forsvarligt af den Grund at skære ned, hvis det ellers er rimeligt og formaalstjenligt at hjælpe Landbrugerne med saadanne Bevillinger. Jeg tror, at Grunden er, at Venstre er kommet til at se paa dette Spørgsmaal ud fra et andet Synspunkt, nemlig at den Erhvervsbevilling, der her er Tale om, kan nedsættes, uden at man derved skader Landbrugets Indtægter. Naar man giver en saadan Bevilling, maa man regne med, at den kommer tilbage med Renter og Rentes Renter til Samfundet, og at Staten faar mere til Gængæld, end der er givet ud, ellers er der ingen som helst Grund til en saadan Bevilling. Jeg tror, man maa give mig Ret i, at denne Bevilling er forældet, den er ikke længere nødvendig, og det er det, der har gjort, at Venstre nu har faaet et andet Standpunkt og vil være med til at skære ned.

Om Lovforslagets Enkeltheder skal jeg ikke gøre saa forfærdelig mange Bemærkninger. Min Stilling til dem er kendt fra Debatten i Fjor om det Forslag, jeg da havde fremsat. Bortfaldet af Statsskuerne kan jeg meget vel tiltræde, selv om jeg er noget betænkelig ved det, fordi jeg tror, at man ved disse Skuer faar størst Sikkerhed for, at de kostbare Avlsdyr, som man indkøber, virkelig svarer til de høje Priser, idet man dér har en fuldkommen uafhængig Bedømmelse. Det er efter min Mening Motiverne for disse Statsskuer. Men naar de landøkonomiske Organisationer mener at kunne gaa med til, at Statsskuerne bortfalder, har jeg intet derimod. Det udtalte jeg ogsaa i Fjor. Men jeg er noget betænkelig ved, at man opretholder Dyrskuebevillingen paa de 120 000 Kr. og Bevillingen til Hesteavlforeningerne paa 50 000 Kr. Det er ikke nogen særlig stor Nedskæring paa disse to Punkter i Forhold til det, som disse betyder efter min Opfattelse. Og jeg er slet ikke enig med den højtærede Landbrugsminister i Fordelingen af Dyrskuebevillingerne. Paa det Punkt er jeg mere enig

med Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Clausager, der udtalte, at det efter hans Mening var mere nødvendigt at give en større Bevilling til de smaa Dyrskuer. En af de Venstremænd, der i Fjor tog Ordet under Debatten om Husdyrloven, det ærede Medlem Hr. Nørskov, anførte som Begrundelse for sin Modstand mod Nedskæringen af Dyrskuebevillingerne, at det efter hans Mening var farligt at skære saa stærkt ned, fordi det formaal, man vilde søge opnaaet gennem Dyrskuerne, ikke var trængt tilstrækkelig stærkt ned i Befolkningen i Danmark; derfor vilde han foreslaa Bevillingen opretholdt til de Egne af Landet, hvor Sagen ikke er trængt stærkt igennem. Det var i Virkeligheden en Opmuntringspræmie. Det gjorde saa dybt Indtryk paa mig i Fjor, at jeg udtalte Villighed til, hvis man vilde ophæve Statsskuerne, at bibeholde Bevillingen til saadanne Opmuntringspræmier. Det var mit Standpunkt i Fjor overfor denne Slags Bevillinger, at man skulde faa Arbejdet sat i Gang, og saa skulde det derefter klare sig selv, for ellers vilde det være uøkonomisk for Staten at give Bidrag. Kan en Foranstaltning betale sig, maa Befolkningen lære at udnytte den, og saa behøver man ikke længere nogen Statsstøtte. Kan den ikke betale sig, viser det sig at være uøkonomisk, og saa maa man naturligvis ikke opretholde den ved Statstilskud. Hvis man skal opretholde Dyrskuebevillingerne, bør de gives til de Egne, som ikke er naaet til Forstaaelse af at tage dette Arbejde op. Men Bevillingen maa da falde bort efterhaanden. Det vilde være umuligt for Samfundet at blive ved at give Erhvervsbevillinger, hvis man aldrig kunde komme bort fra dem, der en Gang var givet, saa man kunde tage andre Opgaver op.

Jeg kan ikke forstaa, at man vil bibeholde Bevillingen paa 50 000 Kr. til Hesteavlforeningerne, naar Hesteavlforeningerne ved Siden af faar en meget betydelig Del af Dyrskuebevillingen. Jeg har hørt noget om, at den højtærede Landbrugsminister ikke en Gang vil gaa med til det Ændringsforslag, jeg har fremsat til Finanslovforslaget, og som gaar ud paa, at vi ophæver den ene af Konsulentstillingerne i Hesteavl; vi har jo for Øjeblikket to Statskonsulenter i Hesteavl. Vi har tidligere ogsaa haft to Statskonsulenter i Kvægavl; nu er den ene af disse imidlertid død, og det var ikke Meningen at besætte hans Plads. Jeg har derfor tænkt mig, at naar man kan nøjes med een Konsulent i Kvægavl, maa man ogsaa kunne nøjes med een